

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Cob/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720203173
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8720203173.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: STAV-TATRY, s. r. o., IČO: 36 497 495, so sídlom Teplická 4370, 058 01 Poprad, právne zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 44 250 029, so sídlom Námestie sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, proti žalovanému: BizPartner, a. s., IČO: 36 798 916, so sídlom Dlhé Hony 5031/6, 058 01 Poprad, právne zastúpenému JUDr. Oldrichom Lejnarom, LL.M., IČO: 37 113 801, so sídlom Pri zastávke 1, 060 01 Kežmarok, o zaplatenie 13.500,- eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe o zaplatenie 15.883,03 eur, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Poprad, č. k. 16Cb/79/2020-138 z 21. septembra 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie súdu prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením zastavil konanie o zaplatenie 13.500,- eur s príslušenstvom.

2. Výrok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenu mu 10. marca 2016 voči žalovanému domáhal zaplatenia 13.500,- eur s príslušenstvom z titulu zmluvnej pokuty s príslušenstvom (správne z titulu nezaplatenia (časti) ceny za vykonané dielo vo výške 13.500,- eur s príslušenstvom). O žalobe súd rozhodol rozsudkom, č. k. 16Cb/60/2016-140 zo 14. septembra 2017 tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 13.500,- eur s príslušenstvom a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 1Cob/18/2018-181 z 29. novembra 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Tieto rozsudky nadobudli právoplatnosť 10. januára 2019, avšak v dôsledku dovolania podaného žalovaným proti rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, č. k. 1Obdo/34/2019-227 z 22. apríla 2020, právoplatným 20. mája 2020 rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1Cob/18/2018-181 z 29. novembra 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 3Cob/41/2020-255 z 10. septembra 2020, právoplatným 16. októbra 2020 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, č. k. 16Cb/60/2016-140 zo 14. septembra 2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Po vrátení veci súdu prvej inštancie bola vec v elektronickom registri súdu zapísaná pod novou sp. zn. 16Cb/79/2020.

4. V rámci konania vedeného pod novou spisovou značkou žalovaný 14. decembra 2020 podal vzájomnú žalobu, ktorou sa voči žalobcovi domáhal zaplatenia sumy 13.500,- eur a sumy 2.343,08 eur, t. j. spolu sumy 15.883,08 eur, ktorá predstavuje ním splnenú povinnosť uloženú mu rozhodnutiami súdov zo 14. septembra 2017 a 29. novembra 2018. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že sumu 13.500,- eur

zaplatil prevodom z účtu 1. decembra 2017 a sumu 2.383,08 eur zaplatil prevodom z účtu 11. januára 2019.

5. Žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie 13. júla 2021 vzal žalobu o zaplatenie 13.500,- eur späť z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby uhradil žalovanú sumu s príslušenstvom. Navrhol, aby súd konanie zastavil a v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) mu priznal náhradu trov konania, nakoľko k zaplateniu žalovanej sumy došlo po začatí konania, a teda trovy konania zaviniť žalovaný. Na pojednávaní konanom 21. septembra 2021 žalobca k tomuto svojmu procesnému úkonu doplnil, že vzhľadom na skutočnosť, že konanie nie je právoplatne skončené, má právo kedykoľvek a bez udania dôvodu vziať žalobu späť, pričom okamih späťvzatia žaloby žalobcom je relevantný iba z pohľadu rozhodnutia súdu o trovách konania.

6. Žalovaný na pojednávaní konanom 21. septembra 2021 najskôr uviedol, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby, pretože žalobca bezdôvodne trval na žalobe aj po tom, čo už splnil žalobou uplatnené plnenie, avšak následne zmenil názor a so späťvzatím žaloby súhlasil z dôvodu hospodárnosti konania, pretože pokiaľ by nesúhlasil, bolo by podané odvolanie a súd by musel počkať na právoplatnosť uznesenia o zastavení konania.

7. Súd prvej inštancie na základe dispozitívneho úkonu žalobcu zastavil konanie o zaplatenie 13.500,- eur s príslušenstvom z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby splnil celý žalobou uplatnený nárok žalobcu a napokon so späťvzatím žaloby súhlasil.

8. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zdôraznil, že vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu z 8. apríla 2021 výslovne s poukazom na ustanovenie § 217 ods. 1 CSP uviedol, že žaloba žalobcu musí byť zamietnutá z dôvodu, že žalobcovi plnil. Súd prvej inštancie mal 22. júna 2021 vedomosť o tom, že žalobcovi na základe rozsudku, č. k. 16Cb/60/2016-140 plnil, pričom túto vedomosť musel mať z dôvodu, že do tohto konania bola podaná vzájomná žaloba. Rovnako zo zápisnice z tohto pojednávania vyplýva, že samotný žalobca napriek tomu, že vedel, že mu bolo zaplatené a mal vedomosť o tom, že z tohto dôvodu bude jeho žaloba zamietnutá, na pojednávaní uviedol, že k ďalším skutkovým okolnostiam navrhuje výsluch konateľov žalobcu na dnešnom pojednávaní. Súd môže vylúčiť vzájomnú žalobu na samostatné konanie po tom, čo rozhodne o nároku, ktorého sa domáha žalobou. Žiada, aby žalovaný bol zaviazaný zaplatiť sumu 13.500,- eur. Podľa jeho názoru na strane súdu prvej inštancie nebol žiadny zákonný dôvod odročiť pojednávanie, ktoré sa konalo 22. júna 2021 výlučne z dôvodu, aby sa žalobca (jeho právny zástupca) písomne vyjadril k podanej žalobe vo veci s ohľadom na skutočnosť, že došlo z jeho strany k plneniu žalovanej sumy a príslušenstva a doručil aj fotodokumentáciu v dvoch vyhotoveniach, ktorú navyše žalobca ako dôkaz založil do súdneho spisu ako prílohu k svojim skutkovým tvrdeniam, ktoré učinil svojím podaním vo vyjadrení z 26. apríla 2016. Podanie, ktorým vzal žalobca žalobu späť mu súd prvej inštancie doručil krátkou cestou na druhom pojednávaní vo veci konanom 21. septembra 2021. Na tom istom pojednávaní na otázku súdu či súhlasí so späťvzatím žaloby z dôvodov, ktoré sú uvádzané v podaní z 12. júna 2021, a teda, že odpadol predmet sporu z dôvodu úhrady pohľadávky spolu s príslušenstvom jeho právny zástupca uviedol, že právny zástupca žalobcu vo svojich všetkých podaniach trval na žalobe a žiadal, aby súd rozhodol v zmysle žalobného petitu. K tomu sa už vtedy vyjadroval, že je to nezmyselné, keď žalovaný plnil. Napriek tejto skutočnosti aj na tomto pojednávaní právny zástupca žalobcu substitučne zastúpený advokátskou koncipientkou zasa trval na žalobe napriek tomu, že sudkyňa upozorňovala, že z akého dôvodu, keďže došlo k plneniu a až následne došlo k späťvzatíu žaloby, a to aj v dôsledku následného poučenia zákonnej sudkyne, v ktorom poukazovala na problém, že plnené už bolo, teda tým by chceli duplicitne priznať nárok, ktorý im už bol plnený. So späťvzatím žaloby teda nesúhlasil z dôvodu, že právny zástupca žalobcu bezdôvodne trval na tejto žalobe opakovane, a to aj napriek jeho vyjadreniu, že plnené bolo. Z tohto dôvodu trval na tom, aby súd predmetnú žalobu zamietol a rozhodol o trovách. Následne však jeho právny zástupca v súvislosti s podaním späťvzatia žaloby zmenil názor a s týmto úkonom vykonaným žalobcom súhlasil z dôvodu hospodárnosti konania, pretože ak by nesúhlasil a bolo by podané odvolanie, súd by musel počkať na právoplatnosť uznesenia o zastavení konania. Následne súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie, ktorým konanie o zaplatenie 13.500,- eur s príslušenstvom zastavil, pričom vôbec nerozhodol o trovách konania a ani sa k trovám konania nevyjadril. Ďalej je v zápisnici uvedené jeho stanovisko, „ja teda nesúhlasím so späťvzatím žaloby a

neviem sa teraz k tomu vyjadriť ...“ V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v zápisnici nie sú zaznamenané interferencie zákonnej sudkyne do jeho prednesu a tlak naňho, aby presne konkretizoval dôvody, pre ktoré nesúhlasil so späťvzatím žaloby žalobcu, hoci mu bol návrh na späťvzatie žaloby doručený krátkou cestou priamo na súdnom pojednávaní, t. j. bez možnosti poskytnutia akejkoľvek lehoty na vyjadrenie a tým aj na konkretizovanie vážnych dôvodov, prečo so späťvzatím žaloby nesúhlasí. Svoj postoj zmenil, t. j. vyjadril nesúhlas so späťvzatím žaloby a nevzdal sa práva na podanie odvolania z dôvodu, že samotná zákonná sudkyňa sa vyjadrila v tom duchu, že keďže žalobca vzal žalobu späť, nie je možné sa riadiť právnym názorom Krajského súdu v Prešove vysloveným v uznesení, č. k. 3Cob/41/2020-255. Zápisnica z tohto pojednávania rovnako neobsahuje konflikt, ku ktorému došlo medzi jeho právnym zástupcom a zákonnou sudkyňou, ktorá odmietla protokolovať jeho argumentáciu, v zmysle ktorej nesúhlasil so späťvzatím žaloby z dôvodu, že by sa zhoršilo jeho procesné postavenie, pričom zákonná sudkyňa v prítomnosti jeho prokuristky Ing. Fodorovej označila jeho právneho zástupcu za arogantného a povedala, že arogantne vystupoval už v základnom konaní, ktoré bolo ukončené právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 16Cb/60/2016-140. Okrem toho sa zákonná sudkyňa v prítomnosti jeho prokuristky Ing. Fodorovej dokonca vyjadrila v tom zmysle, že celú procesnú situáciu skomplikoval on, keďže žalobcovi na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku zaplatil, pričom podľa jej názoru nie je bežné, resp. je to niečo výnimočné, aby žalovaný po tom, čo podal dovolanie, dobrovoľne plnil. Z tohto vyjadrenia zákonnej sudkyne je možné podľa jeho názoru dovodiť, že zákon nie je potrebné rešpektovať a právoplatné a vykonateľné rozsudky sa majú ignorovať a následne klienta vystaviť exekučnému konaniu, keďže dovolanie nemá odkladný účinok podobne ako ústavná sťažnosť. Mal za to, že bolo povinnosťou konajúceho súdu s dostatočným predstihom doručiť mu späťvzatie žaloby spoločne s výzvou, aby sa k tomuto späťvzatiu vyjadril, t. j. uviedol vážne dôvody, pre ktoré so späťvzatím žaloby nesúhlasí. Zo zápisnice o pojednávaní, na ktorom súd prvej inštancie zastavil konanie, vyplýva, že jeho právny zástupca nebol schopný uviesť vážne dôvody, pre ktoré so späťvzatím žaloby nesúhlasí. Namiesto toho mu konajúci súd doručil toto späťvzatie krátkou cestou priamo na pojednávaní a vyžadoval od neho, aby na tomto pojednávaní uviedol vážne dôvody, pre ktoré so späťvzatím žaloby nesúhlasí. Jeho právny zástupca nebol schopný uviesť vážne dôvody, pre ktoré so späťvzatím žaloby nesúhlasí. Vo všeobecnosti je logické, že pokiaľ žalobca dostal žalované plnenie, tak nemá žiadnu logiku, aby trval na predmetnej žalobe a požadoval plnenie, ktoré už viac-menej dostal. Takto spočiatku uvažoval aj on. Avšak v prípade, keď žalovaný plnil po právoplatnom skončení súdneho konania, čiže plnil na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku či už dobrovoľne alebo až v rámci exekučného konania, a tento rozsudok bol následne či už v dovolacom konaní alebo v konaní o ústavnej sťažnosti zrušený, táto logika neplatí. Trval na tom, že žalobca nemôže vziať žalobu účinne späť potom, čo došlo k právoplatnému skončeniu veci, čiže v dobe, kedy už súdne konanie skončilo. V nadväznosti na to podotkol, že so späťvzatím žaloby nesúhlasí výlučne z procesných dôvodov, keďže v prípade, ak by došlo k zastaveniu konania o žalobe žalobcu, procesne by sa zhoršilo jeho procesné postavenie, a to tak, že konajúci súd by nebol povinný postupovať v zmysle ustanovenia § 455 CSP, prípadne v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2, ods. 3 CSP. Na podporu tohto argumentu dal odvolaciemu súdu do pozornosti právnu úpravu Občianskeho súdneho rádu (zákona č. 99/1963 Sb.), ktorý je v Českej republike doposiaľ účinný, z ustanovenia § 96 ods. 6 ktorého vyplýva, že späťvzatie žaloby nie je účinné, ak žalobca vzal žalobu späť po tom, čo rozhodnutie odvolacieho súdu, prípadne tiež súdu prvej inštancie bolo dovolacím súdom zrušené, pričom dôvodom na späťvzatie žaloby bola skutočnosť, ktorá nastala v dobe, kedy trvali účinky zrušeného rozhodnutia. Inak povedané, žalobca nemôže žalobu vziať späť preto, lebo mu žalovaný na základe právoplatného rozsudku zaplatil, čo je aj tento prípad. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 40/18, v ktorom ústavný súd konštatoval, že ak žalobca prijaté plnenie nevydá dobrovoľne, postačí v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vykonať dôkaz rozsudkom z pôvodného sporu. Odpadá tak potreba „skutočného“ sporu o bezdôvodné obohatenie, ku ktorému by muselo dôjsť, ak by konanie po späťvzati žaloby bolo zastavené. Takéto konanie by muselo byť vedené - vo vzťahu ku konaniu pôvodnému - znovu so všetkým, lebo dôkazy skôr vykonané by nemohli byť do nového konania „len tak prenesené“, ale by museli byť vykonané znova. Zároveň dal odvolaciemu súdu do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 18/2016-78, v ktorom ústavný súd konštatoval, že právne stanovisko krajského súdu v danej veci, podľa ktorého v danom prípade na rozhodnutie o žalobe sťažovateľov domáhajúcich sa vydania bezdôvodného obohatenia nepostačuje zistenie, že právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo titulom exekučného plnenia, bolo následne zrušené, treba akceptovať. Zrušenie právoplatného rozhodnutia v danom prípade nezakladá bez ďalšieho právo sťažovateľov na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Názor sťažovateľov, podľa ktorého zrušenie právoplatného rozsudku zakladá samo osebe právo na vydanie

bezdôvodného obohatenia, by bol akceptovateľný iba v prípade právoplatného rozsudku majúceho konštitutívne účinky, čo však v tejto veci nie je splnené, keďže išlo o rozsudok deklaratórnej povahy. Znamená to, že zrušeným právoplatným rozsudkom bola len deklarovaná (nie teda konštituovaná) existencia hmotnoprávneho dôvodu plnenia. Samotné právoplatné rozhodnutie preto nepredstavovalo právny dôvod plnenia (v zmysle ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ale len formu autoritatívnej súdnej ochrany dôsledkov existencie tohto právneho dôvodu. Per eliminationem možno dospieť k záveru, že právoplatný rozsudok súdu bude právnym dôvodom plnenia (v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) len vtedy, ak sa právoplatnosťou rozsudku konštituuju (zakladajú, menia alebo rušia) práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Ak bude takýto rozsudok na základe mimoriadneho opravného prostriedku zrušený, potom pôjde o právny dôvod plnenia, ktorý dodatočne odpadol (v zmysle ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Uvedený záver potvrdzuje správnosť rozhodujúcej úvahy krajského súdu, podľa ktorej o žalobe sťažovateľov na vydanie bezdôvodného obohatenia bude možné rozhodnúť len potom, čo sa vyrieši, či pohľadávka žalobcov voči sťažovateľom (ktorá bola už exekučne vymožená) je dôvodná. Ak by sa totiž táto pohľadávka napokon ukázala ako dôvodná, potom by plnenie získané žalobcami od sťažovateľov nebolo možné považovať za bezdôvodné obohatenie. Práve táto rozhodujúca otázka sa rieši v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4C/40/2004, a preto je namieste, aby pred rozhodnutím o uplatnenom nároku sťažovateľov na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo najprv rozhodnuté o dôvodnosti či nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcov na náhradu škody. V zmysle tohto rozhodnutia ústavného súdu teda podľa neho platí, že v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo v dôsledku zrušenia právoplatného deklaratórneho rozsudku, na základe ktorého žalovaný plnil, bude žalobca (čiže žalovaný v pôvodnom konaní) úspešný len vtedy, ak v pôvodnom konaní bude žaloba žalobcu právoplatne zamietnutá z dôvodu, že žalobca nemá na žalované plnenie hmotnoprávny nárok. Teda v tomto konaní sa nebude vykonávať dokazovanie, resp. sa bude vykonávať dokazovanie len deklaratórnym rozsudkom, ktorým bolo či už žalobe žalobcu vyhovie alebo bola táto žaloba zamietnutá. So zreteľom na právny záver prijatý ústavným súdom zopakoval, že je evidentné, že sa podstatne zhoršuje jeho procesné postavenie a že takáto procesná situácia nie je absolútne vôbec pre neho výhodná, pričom toto zhoršenie procesnej situácie zapríčinil žalobca, ktorý vzal žalobu späť len z dôvodu, že mu bolo zaplatené, a aby zhoršil jeho procesné postavenie. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný v odvolaní tiež poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie napadnutým uznesením nerozhodol o trovách konania, pri rozhodovaní o ktorých mal zohľadniť skutočnosť, že nie je možné mu pričítať, že procesne zavinil zastavenie konania tým, že žalobcovi plnil, a teda bolo povinnosťou súdu prvej inštancie rozhodnúť tak, že mal žalovanému priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním z 13. januára 2022, v ktorom uviedol, že zmyslom dôvodného nesúhlasu so späťvzatím žaloby je ochrana žalovaného pred negatívnymi hmotnoprávnymi následkami zastavenia súdneho konania. Žalovaný v celom rozsiahlom odvolaní neuvádza jediný takýto vážny dôvod v zmysle ustanovenia § 146 ods. 1 CSP, preto je daný dôvod na potvrdenie uznesenia. Žalovaný má uviesť svoje námietky po oznámení späťvzatia žaloby a nie až po doručení uznesenia o zastavení konania, pričom v tomto prípade sa uplatňuje koncentračná zásada rovnako ako pred vyhlásením rozsudku. Žalovaný sa môže úspešne odvolať voči zastaveniu konania len vtedy, ak pred rozhodnutím súdu špecifikoval svoje vážne dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby. Ak odvolací súd dôjde k názoru, že tieto dôvody nižší súd nesprávne vyhodnotil, môže napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd teda nemôže hodnotiť dôvody nesúhlasu vznesené po zastavení konania. môže hodnotiť len dôvody uvedené po oznámení späťvzatia a pred zastavením konania, teda preskúmavať to, čo vydaniu rozhodnutia predchádzalo. Námietke voči procesnému štádiu, kedy vzal žalobu späť, nerozumie, pretože späťvzatie žaloby nie je limitované žiadnym procesným štádiom konania, je možné ho uskutočniť kedykoľvek od začiatku konania do jeho právoplatného skončenia. On vzal žalobu späť v konaní pred súdom prvej inštancie. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

10. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním z 18. januára 2022, v ktorom uviedol, že zo zápisnice o pojednávaní konanom 21. septembra 2021 vôbec nevyplýva, že by konajúci súd výslovne vyzval žalovaného, či so späťvzatím žaloby žalobcu súhlasí a uviedol vážne dôvody, pre ktoré s týmto procesným úkonom žalobcu nesúhlasí a vôbec mu nevytvoril procesnú možnosť, aby sa mohol kvalifikovane k tomuto späťvzatiu žaloby vyjadriť. Odvolanie nepodal z dôvodu, že sú na jeho strane vážne dôvody, pre ktoré konajúci súd nemal povoliť zastavenie konania, ale z dôvodu, že konajúci súd

tým, že mu nevytvoril procesnú možnosť, aby mohol tieto vážne dôvody uviesť, mu znemožnil, aby tieto vážne dôvody uviedol a zároveň mu aj zabránil - odmietol do zápisnice protokolovať tieto dôvody následne po tom, čo predmetné uznesenie vyhlásil a oboznámil ho, že sa zmenila procesná situácia tak, že nie je naďalej viazaný právnym názorom Krajského súdu v Prešove. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhoval, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom uvedie vážne dôvody, pre ktoré nesúhlasí so späťvzatím žaloby a následným zastavením konania a až následne, nech konajúci súd znovu podľa ustanovenia § 146 ods. 1 CSP rozhodne o zastavení konania, a to z dôvodu, že konajúci súd tým, že mu nedal procesnú možnosť, aby sa mohol kvalifikovane vyjadriť k späťvzatiu žaloby procesne znemožnil, aby mohol uviesť vážne dôvody, pre ktoré so späťvzatím žaloby žalobcu nesúhlasí.

11. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa zásad uvedených v ustanovení § 379 CSP bez nariadenia pojednávania, prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a súčasne viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle ustanovenia § 380 CSP a nasl. dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. Čo sa týka argumentácie žalovaného ohľadom jeho návrhu na zamietnutie žaloby, vedomosti súdu o jeho plnení žalobcovi a neexistencie zákonného dôvodu na odročenia pojednávania konaného 22. júna 2021 odvolací súd konštatuje, že ani jednu z týchto okolností nemožno hodnotiť ako vážny dôvod, pre ktorý by mohol žalovaný so späťvzatím žaloby nesúhlasíť. Rovnako nemožno tieto okolnosti považovať za také, pre ktoré by súd prvej inštancie nemohol konanie zastaviť, resp. by musel pokračovať v konaní začatom doručením žaloby žalobcu súdu prvej inštancie. Tak ako nie je súd prvej inštancie viazaný práním žalovaného, ako má o žalobe rozhodnúť, nie je viazaný ani výhradami žalovaného voči odročeniu pojednávania. Zároveň, ak žalovaný poukazuje na vedomosť súdu o jeho plnení žalobcovi, odvolací súd podotýka, že súd prvej inštancie mal takisto vedomosť aj o žalobe žalovaného, v dôsledku čoho má súd prvej inštancie aj po späťvzatiu žaloby možnosť vysporiadať sa s tým, že žalobca nevrátil žalovanému plnenie, ktoré mu žalovaný poskytol na základe právoplatných rozsudkov, ktoré boli neskôr postupne zrušené, teda súd prvej inštancie vedel, že zastavením konania by nedošlo k porušeniu relevantných práv žalovaného.

15. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného o priebehu pojednávania konaného 21. septembra 2021 odvolací súd zdôrazňuje, že po oboznámení sa so zápisnicou o tomto pojednávaní a po vypočutí si zvukového záznamu sa s týmito tvrdeniami žalovaného nestotožňuje, dokonca niektoré hodnotí ako nepravdivé. Pravdou je, že podanie, ktorým žalobca vzal žalobu späť, doručil súd žalovanému krátkou cestou na pojednávaní konanom 21. septembra 2021 a žalovaný, resp. jeho právny zástupca najskôr so späťvzatím žaloby nesúhlasil, neskôr už súhlasil, bezprostredne po čom súd vyhlásil uznesenie o zastavení konania a následne so späťvzatím žaloby opätovne nesúhlasil. Dôkazom toho je tiež konštatovanie žalovaného, že so späťvzatím žaloby nesúhlasil z dôvodu, že právny zástupca žalobcu bezdôvodne trval na tejto žalobe opakovane, a to aj napriek jeho vyjadreniu, že plnené bolo. Z tohto dôvodu trval na tom, aby súd predmetnú žalobu zamietol a rozhodol o trovách. Následne jeho právny zástupca zmenil názor a so späťvzatím žaloby vykonaným žalobcom súhlasil z dôvodu hospodárnosti konania, pretože ak by nesúhlasil a bolo by podané odvolanie, súd by musel počkať na právoplatnosť uznesenia o zastavení konania. Následne súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie, ktorým konanie o

zaplatenie 13.500,- eur s príslušenstvom zastavil, pričom vôbec nerozhodol o trovách konania a ani sa k trovám konania nevyjadril. Po tom sa však na tomto pojednávaní vyjadril, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby a nevie sa teraz k tomu vyjadriť.

16. Žalovaný v priebehu celého konania nepožiadav súd o poskytnutie lehoty na vyjadrenie súhlasu, resp. nesúhlasu so späťvzatím žaloby a rovnako na žalovaného nebol zo strany zákonnej sudkyne v priebehu konania vyvíjaný nátlak, aby konkretizoval dôvody, pre ktoré so späťvzatím žaloby nesúhlasí. V súlade so skutočnosťou tiež nie sú tvrdenia žalovaného, že zápisnica neobsahuje konflikt medzi ním a zákonnou sudkyňou, že sudkyňa odmietla protokolovať jeho nesúhlasnú argumentáciu a že ho zákonná sudkyňa označila za arogantného, keďže ku žiadnemu konfliktu medzi nimi dvoma na pojednávaní nedošlo, zákonná sudkyňa jeho nesúhlas riadne zaprotokolovala a zákonná sudkyňa ho neoznačila za arogantného, len sa vyjadrila v zmysle, že v priebehu celého konania je jeho postoj pre ňu nepochopiteľný a že mu chýba pokora. A už vôbec nie je možné tak, ako to tvrdí žalovaný, z vyjadrenia zákonnej sudkyne dovodiť, že právoplatné a vykonateľné rozsudky sa majú ignorovať, keďže zákonná sudkyňa konštatovala len to, že nie je obvyklé, aby žalovaný plnil po tom, ako podal dovolanie, resp. po tom, ako sa rozhodol podať dovolanie.

17. Skutočnosť, že právny zástupca žalovaného nebol schopný na pojednávaní uviesť vážne dôvody, pre ktoré so späťvzatím žaloby nesúhlasí, možno podľa názoru odvolacieho súdu vnímať tak, že takéto dôvody s najväčšou pravdepodobnosťou neexistovali.

18. Za nesprávny považuje odvolací súd právny názor žalovaného, že žalobca nemôže vziať žalobu účinne späť potom, čo došlo k právoplatnému skončeniu veci, čiže v dobe, kedy už súdne konanie skončilo, pretože žalobu síce v dovolacom konaní nemožno vziať späť, avšak v danej veci žalobca vzal žalobu späť po právoplatnom skončení konania a po tom, čo bolo právoplatné rozhodnutie dovolacím súdom zrušené, a dokonca vec bola odvolacím súdom vrátená súdu prvej inštancie.

19. Ak žalovaný argumentoval tým, že so späťvzatím žaloby nesúhlasil z dôvodu, že súd by nebol povinný postupovať v zmysle ustanovenia § 455 CSP, prípadne v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2, ods. 3 CSP, tak odvolací súd podotýka, že zatiaľ čo v konaní o zaplatenie 13.500,- eur s príslušenstvom sa žalobca domáhal zaplataenia tejto sumy z dôvodu nezaplataenia (časti) dlžnej sumy za vykonané dielo, v konaní o vzájomnej žalobe sa žalovaný domáha vydania bezdôvodného obohataenia vo výške 15.883,03 eur s príslušenstvom, keďže rozsudok, na základe ktorého žalobcovi plnil, bol neskôr zrušený.

20. K ustanoveniu § 96 ods. 6 českého Občianskeho soudního řádu odvolací súd uvádza, že toto nie je v podmienkach civilného sporového konania aplikovateľné, pričom skutočnosť, že je obsiahnuté v zákone, ktorý bol v minulosti súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, nemá pre danú vec žiadny význam.

21. Napokon odvolací súd dodáva, že žalovaný v odvolaní namietal len porušenie jeho práva na spravodlivý proces a ako to aj vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zdôraznil, odvolanie nepodal z dôvodu, že sú na jeho strane vážne dôvody, pre ktoré konajúci súd nemal povoliť zastavenie konania, ale z dôvodu, že konajúci súd tým, že mu nevytvoril procesnú možnosť, aby mohol tieto vážne dôvody uviesť, mu znemožnil, aby tieto vážne dôvody uviedol a zároveň mu aj zabránil - odmietol do zápisnice protokolovať tieto dôvody následne po tom, čo predmetné uznesenie vyhlásil a oboznámil ho, že sa zmenila procesná situácia tak, že nie je naďalej viazaný právnym názorom Krajského súdu v Prešove. Napriek tomu, z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že žalovaný namietal aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

22. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa (celé) konanie končí.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).